

Beretn. ang. De Forenede Nationers 11. plenarforsamling.

— inden for FN's rammer — at oprette en verdenshandelsorganisation. En sådan organisation ville være i stand til at udnytte de positive erfaringer, som var samlet af FN's økonomiske kommissioner for Europa, Asien, Afrika og Latinamerika. Om spørgsmålet: Oprettelse af en fond til udvikling af underudviklede lande, erklærede han, at Sovjetunionen ville være beredt til at bidrage til en sådan fond.

Den norske udenrigsminister, *Halvard Lange*, udtalte, at De Forenede Nationer ikke havde andre midler til at gennemtvinge sine afgørelser end den offentlige meningspres. Dette pres var mere effektivt i medlemsstater, som havde demokratiske institutioner, end i sådanne lande, hvor indbyggerne var afskåret fra at få forbindelse med verdensopinionen. Den norske udenrigsminister, hvis regering støttede oprettelsen af en FN-styrke på permanent basis, anså en sådan styrke for snarere at være et „internationalt brandkorps“ end et internationalt politi. Om situationen i det mellemste østen sagde udenrigsministeren, at skønt han forstod Israels skuffelse over De Forenede Nationers manglende evne til at skabe fred i det mellemste østen, nærede han tvivl om, at den støtte, som Israel selv havde givet FN's anstrengelser i de forløbne to år, var egnet til at hidføre en løsning. Han udtalte, at Israel og de arabiske stater måtte være beredt til at give koncessioner på basis af gensidighed. — Efter at have kritiseret den rolle, som Sovjetunionen havde spillet i det mellemste østen, udtalte udenrigsminister Lange, at de lande, som er vigtige brugere af Suezkanalen, ikke ville være tilfreds, før problemerne blev løst på basis af de 6 principper, som sikkerhedsrådet havde vedtaget den 13. oktober 1956. Han anså det for at være De Forenede Nationers pligt ikke blot at rense Suezkanalen, men også at tilvejebringe direkte forhandlinger mellem Ægypten og de vigtigste brugernationer om Suezkanalens fremtidige administration. — Den norske udenrigsminister gav udtryk for beklagelse over Sovjetunionens og de ungarske myndigheders afslag på at opfylde plenarforsamlingens krav og gjorde sig til talsmand for et fortsat moralsk pres. Han henstillede også til de ungarske autoriteter at acceptere tilstedeværelsen af FN-observatører,

som skulle overvåge fordelingen af hjælp udefra. — Om nedrustningsspørgsmålet erklærede han, at der ikke kunne tænkes „nogen nedrustning uden kontrol og ingen kontrol uden nedrustning“, og han foreslog, at Sovjetunionens, De Forenede Staters og de britisk-franske forslag blev samarbejdet. De seneste sovjetiske forslag anså han imidlertid for „ren propaganda“ og ikke som et „alvorligt skridt henimod en løsning“.

Den svenske udenrigsminister, *Östen Undén*, udtalte indledningsvis, at forsamlingen mødtes „i en politisk set langt koldere atmosfære“ end tidligere. Hr. Undén koncentrerede i øvrigt sit indlæg om den aktuelle internationale situation. Det havde været en „smertelig overraskelse“ at se England og Frankrig gribe til metoder, som allerede var bandlyst af Folkeforbundet. Intet forsøg på retfærdiggørelse kunne skjule den kendsgerning, at aktionen imod Ægypten udgjorde en flagrant krænkelse af FN's pagt. Östen Undén drog i denne forbindelse en parallel til Mussolinis besættelse af Korfu. På den anden side måtte man anerkende den villighed, hvormed de to lande havde efterkommet forsamlingens krav om øjeblikkelig indstilling af fjendtlighederne. Den svenske udenrigsminister var enig med generalsekretæren i, at FN-styrken ikke måtte forblive i Ægypten for at øve pres på dette land ved løsningen af Suezspørgsmålet. Det var af den største betydning, at De Forenede Stater så ubetinget havde forsvaret pagtens principper i denne sag. Det var uomtvisteligt, at Israel igennem mange år havde været offer for talrige provokationer fra de arabiske naboers side, men dette kunne ikke retfærdiggøre dette lands præventive krig.

Med hensyn til Ungarn mente hr. Undén, at Sovjets ledere ikke til fulde forstod den indignation, som nedkæmpningen af opstanden havde givet anledning til i hele verden. Der burde gives Ungarn en mulighed for at etablere et demokratisk styre som i Østrig, Finland, Sverige og de andre skandinaviske lande. Det var udtryk for en forældet tankegang, hvis et land troede, at det kunne styrke sin egen sikkerhed ved at prøve at bevare en afgørende politisk indflydelse på nabostater mod disses vilje.

Storbritanniens ambassadør, *sir Pierson Dixon*, beskæftigede sig dels med den mel-